

SIKERES FERFIAK

SZABOLCS-SZATMÁR-BEREG MEGYE

KELET
MAGYARORSZÁG

„Egyesít minket jellem és eszme,
Fel hát a tetre, fel hát a tetre!”

Szabó
Dénes

Liszt-díj, Kossuth-díj, Bartók-Pásztory-díj, Prima-díj, Nyíregyháza díszpolgára, Magyar Örökség-díj, kórusaival olimpiai bajnoki cím a dél-koreai Busanban, nagydíj Debrecenben, Arezzóban, Tolosában, BBC Ezüstrózsa-serleg. Mindez csupán töredéke azoknak a kitüntetéseknek, díjaknak, amelyek Szabó Dénes kimagasló zenepedagógusi és karnagy munkáját jelzik az elmúlt négy évtizedben. Mindezek ellenére mégis azt vallja, soha nem lehet lazítani, nem szabad ülni a babérokon, teljes erővel és lendülettel kell mindig a jobbra és jobbra törekedni, fáradhatatlanul mindent el kell követni annak érdekében, hogy minél több szép élményhez jussanak diákjai és kórusainak tagjai.

Talán éppen emiatt vívja ki mindenkori tanítványainak tiszteletét, akik számára ő nem csupán egyszerűen tanár úr, hanem Dénes bá'. Immár 42 éve tanít ugyanabban az oktatási intézményben, a nyíregyházi 4. számú, majd később a Kodály Zoltánról elnevezett általános iskolában. Az utóbbi években már olyan nebulókat is tanított, akiknek a szüleit egykoron pályakezdő pedagógusként vezette be a zene csodálatos birodalmába. Bár azóta néhány ősz hajszállal gazdagabb lett, azonban lelkesedése, a zene iránti elkötelezettsége, a fiatalos mosolya, a huncut jókedve semmit sem változott. A mai tanítványok ugyanazt a Dénes bácsit ismerik, mint akit a szülei is megismertek. Mikor a siker titkáról faggatom, így felel:

- Sokat kell dolgozni, s mindezt alázattal kell tenni. Tulajdonképpen nem is volt más lehetőségem, csak szolgálni kellett a palackból kiengedett szellemet, amely egyre követelőzőbb volt. A Cantemus Gyermekkaros sikeres éveit után újabb énekarok születtek. A középiskolásokból megalakult a Pro Musica Leánykar, majd következett a vegyeskar, aztán a fiúkórus. Nem volt cél sohasem, hogy olimpiai bajnok énekarunk legyen, mi csak szolgáltuk a kodályi eszmét a mester elképzeléseinek megfelelően. Alázatosan végeztük azt a munkát, ami végül eredményt hozott. Magunk sem hittük, hogy ez ennyire hatékony. Ma már a világban sok helyen csodálják a munkánkat, jönnek ellesni a titkokat, pedig az egész Kodály Zoltán sarkalatos törvényeiben gyökeredzik: a test és a lélek egységét kell fejleszteni. A lélek táplálására nagy hangsúlyt kell fektetni, a legfinomabb falatok kellene, s ezt csak tiszta forrásból lehet megszerezni. A gyermekkortól kezdve a népdalokon keresztül művészi értéket kell közvetíteni.

Szabó Dénest hallgatva rá kell döbenni arra, hogy valójában nincsenek is titkok. Egyszerűen csak következetesen kell ragaszkodnia az embernek a hitvallásához.

- Közismert Kodály Zoltán gondolata: Nem az a fontos, hogy ki az Operaház igazgatója, hanem az, hogy ki Kisvárdán az énektanár. A tanári létnek hivatásnak kell lennie. A tanárnak mindent el kell követnie, hogy a rábízott gyerekekből lehetőségük és tehetségük szerint a legtöbbet kihozza. Ehhez nagy hozzáértés, alázat, jó felkészültség, pedagógiai adottságok kellene. A tanárnak szeretnie kell a rábízott diákokat. Mindenki van szeretnivaló, s azt kell építeni. Fontos az is, hogy a fiatalok sokaságából közösséget kovácsoljunk, de ehhez is érteni kell - sorolja a pedagógiai elveit.

- A Kodály Zoltán Általános Iskolában nem volt más választási lehetőség, azon az úton kellett menni tovább, amelyen elindultunk. Mindig azt kerestük, hogyan lehet jobban csinálni munkánkat. Azt vallom, soha nem lehetünk elégedettek, mindig a jobbra kell törekedni. Az idő múltával a munkánk túlnőtte a hivatalos munkaidő kereteit, de számunkra mindez természetes volt. Mint ahogy az is, hogy míg a feleségemmel, Ágnessel a Szabolcsi Szimfonikus Zenekarral próbáltunk, Barbara lányunk és Soma fiunk ott játszott vagy rajzolt a próbateremben. A zene világa kitöltötte valamennyiünk életét. A gyermekeim is zenei pályát választottak, bár sohasem kényszerítettem rá őket. A kis unokámat, a 7 éves Hunort ma még jobban érdekli a labda, a puská, a kard, de hadd áruljam el: ugyanilyen idős koromban én is kardot, puskát, pisztolyt kértem karácsonyra, de a Jézuska volt annyira okos, hogy inkább ruhát hozott...

SZERZŐ: M. MAGYAR LÁSZLÓ

A zene már a makói családi házból meghatározta Szabó Dénes életét: a református lelkész édesapja mindegyik gyermekét taníttatta hangszerre. A testvérei zongorázni tanultak, ő a klarinétot ismerkedett meg. Később a bakelitlemezekon a zeneirodalom nagy része is beköltözött a családi hajlékba. Mindezek ellenére Szabó Dénest jobban érdekelte a foci, a sport, s hogy mégis zenei pályán induljon el, abban a történelem játszott szerepet: az 1956-os forradalmat követő megtorlás idején a gimnáziumot végzett testvérei nem tanulhattak tovább, ezért a megrémült család a makói gimnáziumból azonnal a szegedi Tömörkény István Gimnázium zenei osztályába íratta át a legkisebb fiút, aki akkor már fuvolázni tanult. Érettségi után a Miskolci Zeneművészeti Főiskolán szerzett diplomát fuvola szakon.